

písaře. Hned jsem si ji koupila. Mám ji téměř dočtenou a těším se, až se dozvím rozuzlení celé zápletky," prozradila Marta Klimešová z kulturního domu Rabštejn, kde se křest věra konal.

Autor knihy Ladislav Miček vydal volně pokračování "Písaře" s názvem Hledání Čtyřlístka. Marta Klimešová mu proto položila několik zajímavých otázek.

Jakému okruhu čtenářů je kniha určena?

Při psaní myslím na kultivovaného čtenáře ve věkovém rozmezí od prvního ročníku střední školy do nekonečna. Nebudete mi to možná věřit, ale i mezi „náctiletými“ jsou tací... Na dosaženém formálním vzdělání a na věku až tak nezáleží. Můj dědeček byl obyčejný truhlář a přitom měl velikou knihovnu.

Jak dlouhé přípravy jsou třeba pro historický román? Předpokládám dlouhé studium s jistě časově náročnou přípravou podkladů pro vlastní psaní.

Jak se to vezme. Většinou vím, co potřebuji nastudovat a kde to najít. Fantasticky mi v tom pomáhají pracovnice Městské knihovny v Rychnově nad Kněžnou. Představte si následující situaci: na Slovensku asi před dvaceti lety vyšla závažný nákladem 300 kusů vynikající vědecká práce o jedné z postav, které vystupují v románu Hledání

KŘEST KNIHY se odehrává již dnes o půl šesté podvečer v kostelckém kulturním domě Rabštejn na náměstí.

Čtyřlístek. V českých zemích ji má k dispozici pouze pět knihoven a jen jedna, ta, co patří Národnímu muzeu, ji byla ochotna zapůjčit. V dějepisných knihovně však právě probíhala stavební rekonstrukce.

A výsledek? Knižku jsem měl do čtrnácti dnů doma na stole. Závěr: na rychnovskou knihovnu nedám dopustit a „Čtyřlístek“ bude putovat do Prahy za jednou hodnou paní z muzejní knihovny.

Nejde však jen o to, jak začít, neméně důležitá je „koncovka“ celého snažení, hotová kniha. Myslím teď na kosteleckou tiskárnu, kde mi vždy ochotně vyšli ve všem vstříc.

Co bylo impulsem pro myšlenku vsadit napínavý děj do historie? Respektive co bylo inspirací?

Chtěl bych vyprávět příběh. Detektivní zápletky je vedlejší. Doba, do které jsou knížky zasazeny, byla strašlivá. Třicet let nesmyslného válčení a totálního zbláznění střední Evropy. Dnes se máme neskutečně dobře a nevědíme si toho. Pokud se nad tímhle čtenář zamyslí, nepsal jsem zbytečně. A ležte napříta přijde sama. Ležte napříta klad s chřípkou a máte takovou horečku, že nejste schopni spát, číst, poslouchat rádio, prostě nic. A najednou je tu nápad. Ten se vám neustále vrací, protože stejně nemůžete dělat nic jiného, a o dva dny

později, když se člověku konečně uleví, „hodíte na papír“ osnovu. Právě jsem se vám svěřil s tím, za jakých okolností začala vznikat knížka Hledání Čtyřlístka.

Máte oblíbené časové úseky v historii, a pokud ano, tak proč?

Nemám. Dějiny lidstva jsou fascinující záležitostí. Znáám své možnosti, a proto se skromně držím v Čechách. Nejvíce mě přitahuje kulturní, společenský a ekonomický rozmach našich zemí v předbélhorské době. Potom však přišlo šílenství třicetileté války, které to všechno zničilo.

V této souvislosti se ještě zeptám: Čím vás období třicetileté

války zaujalo? Má pro Vás osobně nějaký význam?

I tehdy se v Čechách a na Moravě „převlékaly kabáty“. Jisté víte, na co narážím. Kariéristé tu byli, jsou a budou. Podotýkám, že mi zdaleka nejde jen o postavu Albrechta z Valdštejna.

Jak přísně se celkově držíte ve svých románech historických dat a faktů?

Snažím se držet historické reality co nejvíce. Člověk si nemůže „vypůjčit“ nějakou významnou historickou postavu a dělat si s ní co chce. Zmínil jsem se o Valdštejnovi. Když napíšu, že vévoda hovořil s mým hrdinou v Jičíně, tak musím přesně vědět, že

val nějaký rychtář nebo konšel. Nejde přece o odbornou práci s poznámkovým aparátem, ale o solidně napsanou beletrii. Tomu žánru se už celá staletí říká historický román. Detektivní zápletku pak považují za jakousi „šlehačku na dortu“.

Působíte v roli učitele na místní střední škole. Jaké předměty studenty vyučujete?

V Kostelci se zdržuji už nějaký ten pátek. Jestli dobře počítám, začíná mi zde už třicátá sezóna. Dvaadvacet let na zdejší ZŠ Palackého náměstí bylo nádherných. Po nějakých dvanácti letech externího vyučování dějepisu jsem přišel na zdejší „zemědělskou“. Nyní učím: dějepis, ruský jazyk, český jazyk a literaturu, geografii, obchodní komunikaci a psaní na klávesnici. Člověk se prostě nenudí.

Při rozhovoru s Vámi mi nemohli uniknout Váš smysl pro humor. Velmi příjemné. To mě přivádí k myšlence, zda jste byl vždy ve svých dětských a dospívajících letech „vzorný žák“? Již od dětství jste se zajímal o historii?

Nebyl a nezajímal. Více s ohledem na vykonávanou profesi v tomto směru nemohu prozradit.

Je známo, že jste ve svém životě velmi aktivní a činorodý člověk. Můžete o tom čtenářům říci něco víc?

Telegraficky: fotografování památek a zajímavých míst na území Československa (rozdělení neznámým), výroba učebních pomůcek, pes.

Kdybyste byl nucen si vybrat: učit, nebo psát, co by zvítězilo?

Taková situace nenastane. To první je práce, kterou dělá rád. Psaní považuji za činnost pro radost, za něco, co člověka baví.

(mk, red)